

[O. Kier.]

det, mener jeg alligevel, at det vil være lykkeligst for alle Parter, for Firmaerne selv og for hele Landet, hvis Sagen bringes til Ro ved en hensigtsmæssig og rimelig Tilbagebetalingsordning. For mit Vedkommende er det ikke nogen ny Tanke, at en Regulering maatte komme — jeg har sagt det stedse, ogsaa under den tyske Besættelse —, selv om jeg unægtelig havde tænkt mig, at den var blevet ført ud i Livet paa en anden Maade som en Formuestigningsafgift eller, om man vil, en Konfiskation. Trontalen, som alle Partierne var enige om, tager Sigte herpaa, og det gjorde ogsaa den højtærede Finansministers Tale ved Pengelovens Forelæggelse. Saa var ingen blevet rig ved tysk Arbejde, men heller ingen ruineret ved at udføre et Arbejde, som de slet ikke ønskede at udføre. Men man maa gøre sig klart — og nu kommer jeg til det, jeg har paa Hjerte at sige her i Dag —, at det er lige saa nødvendigt med disse Loves Vedtagelse at skabe Ro og Orden om Arbejdsforholdene og Maaden, hvorpaa Arbejde og Kontrakter bortgives her i Landet.

Den 28. Februar 1944, altsaa for kun 1½ Aar siden, udsendte Ministeriet for offentlige Arbejder til samtlige Amtmænd i Jylland en Skrivelse, hvori man gjorde Rede for at Krav fra tysk Side om en mindre Ændring af vort Afmærkningssystem ved Landeveje og Biveje, som man havde accepteret af Hensyn til de Farer, Ungdommen i vore Landsbyer vilde udsætte sig selv for ved den utvivlsomt omfattende Sabotage, som vilde blive udøvet mod de tyske grønne og sorte Afmærkningsskilte, hvis de var blevet sat op. Det kan der vist ikke herske Tvivl om, naar man ser, hvad vore egne smukke røde og hvide Skilte var udsat for. Det var i Virkeligheden kun en lille Historie. Det er vist ikke ret mange, det er gaaet op for, at vi i det hele taget har ændret vor Afmærkning.

Man skriver saa i Skrivelsen, at man har formaaet et bestemt Firma til at udføre Arbejdet, men Betingelsen er den, at Amtsvejvæsenene hjælper til med Sagen. Det kan efter min Mening ikke paa nogen Maade kritiseres. Jeg synes, det var rigtigt at tage Sagen, som man tog den dengang. I øvrigt gjorde man, hvad man kunde, for at sinke Udførelsen mest muligt. Af principielle Grunde saboterede man i 1944, reelt laa der saamænd ikke Spor i det. Det omhandlede Firma ønskede ikke Arbejdet, det ønskede at være fri, og det stillede sine Betingelser, og den nævnte Skrivelse, der blev udsendt, var i Virkeligheden en af Be-

tingelserne. Men det viser, at Situationen fra April 1940 med Statsmagtens Krav til Firmaerne var uforandret lige til omkring Afslutningen af Krigen, naar det var nødvendigt.

Men saa gaar vi frem til Dagen i Dag, altsaa blot 1½ Aar efter. Saa udsender samme Ministerium Cirkulære om, at saadan et Firma kan ikke deltage ved offentlige Arbejdsbortgivelser. Nu vil man maaske sige, at det ikke er Meningen, at dette Firma skulde være med, men det vil blive saadan, at hvert eneste Firma vil komme paa den Liste, naar det ikke ved egen Dygtighed faar bragt sig over paa den anden Side af Grænsen. Jeg kunde endda finde en Forklaring eller Undskyldning, hvis man vilde gennemføre dette Princip — jeg tror ikke, man kan det i lang Tid uden meget store Prisstigninger for det offentlige —, men man gør det ikke. Fra Arbejdsbortgivelse til Arbejdsbortgivelse gennemføres Princippet kun delvis. Saa kan man sige, at det med det Firma var ikke saa slemt, men det gaar ikke.

Naar der sælges Materiel af det efterladte tyske Krigsbytte, som nu er Englændernes, saa er det det samme. Man kan naturligvis sige — og dér er jeg fuldstændig enig i de Tanker, det ærede Medlem Hr. Hoff fremsatte —, at der er da Mening i, at de andre, som har kunnet købe og afskrive paa de tyske Arbejder, ikke faar Del i det, selv om maaske alle de Fordele, de har haft, i rigt Maal nu tages fra dem ved disse Love. Det er dog en Forklaring, men den holder ikke. Den holder slet ikke, for i disse Dage har vi netop set, at en Entreprenør her i København har købt engelsk Erobringmateriel til Erstatning for Materiel, som han solgte til de tyske Flyvepladser saa sent som i 1944, og han er en af de største Udrensere, vi har, og han har vist endda deltaget i Tilrettelæggelsen af de forskellige Værnemagerlovforslag, som udarbejdedes privat af de Kredse, som nu engang giver sig af hermed. Og saadan kunde jeg blive ved.

Jeg kunde blive ved længe, men jeg har ikke Lov til at opholde det høje Ting. Jeg vil kun sige, at med Gennemførelsen af disse Love maa der bringes Ro og Orden i Spørgsmaalet om Bortgivelse af Arbejde og Kontrakter. Jeg ved ikke, om Staten kan gennemføre et Forbud og en Blokade mod de Firmaer, som den til syvende og sidst selv ved den Politik, Staten drev, har faaet til at gaa ind i Arbejdet. Det kan den maaske gøre, hvis den vil, men saa maa den gøre det og ellers holde op med den Aktion, saadan som den nu føres, for